

Σας βεβαιώνω ή 'Ελλάς πώς όλο πρίμα πάει,
και τώρα, φίλοι 'Ελληνες, ας πιάσωμε τὸ Μάη.

**Διάφοραις σαλάταις,
με άνοστιας γεμάταις.**

Γράμμα κι' εγώ επρόσμενα να λάβω συστημένο,
κι' αντί γραφή με χρήματα στίχους ξερούς λαβαίνω.
Μία κυρία τ' 'Αναπλιού, που από στίχους ξέρει,
— με τὰς κυρίας αγαπῶ να ἔχω νταραβέρι,
μου γράφει πώς επέρασαν τὸ Πάσχα οἱ 'Αργεΐταις,
γιὰ τοῦ χορούς, τὰ γλέντια των και κάποιαις 'Αφροδίταις.
Οἱ στίχοι της εἶν' ὡμορφοι κι' ἀλήθεια θηλυκοί,
ἀλλ' επειδὴ μου φαίνονται πολὺ ρωμαντικοί,
και ὁ Ρωμηὸς γνωρίζετε πῶς: ἴλιγο ἀγαπᾷ
ρωμάντσαις και τρεχάματα, γι' αὐτὸ και τὰ λοιπὰ
τέσσαρες μόνο στίχους της ἀπ' ὄλους θὰ σας πῶ,
χωρὶς τὴν 'Αναπλιώτισσα γιὰ τοῦτο να ἴτραπῶ.

«Κῆπος ἀνθισμένος κάθε γειτονιά,
φορτωμένη μ' ἀνθη σὰν μανταρινιά,
ρόδα, μενεξέδες και βασιλικούς,
ἄλλο να τὰ βλέπης κι' ἄλλο να τ' ἀκούς».

Θέ να με συγχωρήσετε, κυρία μου, θαρρῶ,
και στίχους πρὸ Ρωμαίικους με πρώτο καρτερῶ.

'Ο 'Αννινος ὁ Μπάμπης, γερὸ μυαλὸ ἀλήθεια,
που ὄσα πῆ και γράψη δὲν εἶναι κολοκύθια,
που ὄλο και ἀσπρίζει ή νόστιμή του μούρη,
κι' ἀπ' ὅπου κι' ἀν τὸν πιάσης θὰ βγάλῃς καλαμποῦρι,
'στοῦ Παρνασσου τὴ σάλα με τὴ γοργή του γλώσσα
διὰ τὸ ἔτος **Χέλζα** μας εἶπε χίλια τόσα.
'Ο κόσμος τότε εἶπε, δὲν ἦταν ὄσα μυαλά του,
κι' ἐπίστευε καθένας με ὄλα τὰ σωστά του
δευτέρα παρουσία ὄτὸ **Χέλζα** πῶς θὰ γίνη,
και ὁ Θεὸς δικαίους κι' ἁμαρτωλοὺς θὰ κρίνη.
'Από ψευδοπροφήταις ἐγέμιζαν οἱ ὁδοί,
και μὲς τῆς ἄλλαις τρέλλαις ἐφώναζαν ἀκόμη
κι' ὁ διάβολος πῶς θάλλθῃ τὴ γῆ ν' ἀναστατώσῃ
κι' ἀπὸ ἔμπροστὰ και ἔπισω καθένας θὰ βουλώσῃ.
Και ὄς του λιτανεΐαις σὲ μιὰ και ἄλλη χώρα,
και ὄλοι με μετάνοιαις προσμέναν ὦρα ὦρα
ὁ πρῶτος τῶν ἀγγέλων τὸ σύνθημα να δώσῃ,
κι' ὁ σίφουνας με λύσσα βουνα να ξεριζώσῃ,
ή θάλασσα να ἔβῃ και τὴ στεριά να πνίξῃ.
τοῦ κάθε μακαρίτη τὸ κόκκαλο να τριξῃ,
να πέσουνε τ' ἀστέρια και τούρανοῦ ὁ θόλος
να διπλωθῇ με μία ὡσὰν κουλουρα ὄλος,
να ταναχθοῦν οἱ κόσμοι ἀπάνω ὄτὸν ἀέρα,
κι' ὁ διάβολος να πάρῃ τοῦ Πάπα τὸν πατέρα.
Αὐτὰ κι' ἀκόμη τόσα μας εἶπε ὄστην ἀράδα,
ἀλλὰ με τόσο γούστο και τόση ἔξυπνάδα,
ὄπου ἀν εἶχε τύχη να ἤμουνα γυναίκα,
θὰ τοῦδινα ὄτὰ **χέλζα** φιλιὰ μελάτα δέκα.

'Εκεἰ δὰ ὄστοῦ Μπερνιουδάκη τὴν ὠραία μπουραρία
τώρα ἀνοιξε μιὰν ἄλλη κι' ὁ Ζαγκούρογλους καλή·
μπύρα ντόπια, μπύρα ξένη, φαγητὰ τῆς μόδας κρύα,
και ἀθάνατοι μεζέδες γιὰ τὸν κάθε σιβνταλῆ.
'Ε! λοιπὸν ὁ κάθε βλάμης ὄστοῦ Ζακούρογλου ἄς πίνη,
τὰ φαγιὰ του και τὴ μπύρα κι' ὁ **Ρωμηὸς** σας τὰ συσῆνει.

'Ας μάθῃ κάθε φίλος μας και ἀνταποκριτῆς
πῶς εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς ὄφείλει να πληρώνῃ
συλλογισθῆτε, κύριοι, πῶς εἶμαι ποιητῆς,
και σας παρακαλῶ πολὺ μὴ ρίχνετε κανόνι.

Τοῦ **Ρωμηὸς** μας τὸ γραφεῖο
μὲς ὄτου Παππαλεξανδρῆ
εἶναι τὸ τυπογραφεῖο·
συνορεύει με μανδρί,
με ἀγίους Θεοδώρους,
και με κάποιους τορναδόρους.